„I” DE LA IUBIRE[1]

BERND KLING

01

Faţadele invizibile de sticlă se dădură la o parte, cînd ne apropiarăm la cîţiva metri de ele. Ne deplasam cu mişcări ezitante pe pardoseala strălucitoare de plastic şi ne îndreptarăm spre robotul de identificare.

— Numele?

Partea ce putea fi văzută din robot era formată numai din grilajul difuzorului practicat în perete şi deasupra se desluşeau cîteva lentile de identificare. Instrumentele erau în aşa fel concepute, încît nu putea trece neobservată o asemănare îndepărtată cu chipul omenesc.

Am pus cartelele noastre de identificare în dreptul lentilelor.

— Scopul vizitei dumneavoastră?

— Căsătorie la oficiul stării civile.

Se auzi slab un scurt sunet metalic. După care găsirăm o bucăţică de folie alba în fanta outputului. Am apucat grăbit folia şi am citit la repezeală literele tipărite:

OFICIUL DE STARE CIVILA – PRELUAREA DATELOR A – K etajul s 17: liftul 3: încăperea 17/3/101.

Litera „s*”* aflată după „Etajul” însemna „subsol”, aşa că plutirăm în jos 17 etaje cu liftul antigravitaţional. Acolo se găsea un mic electrocar, care ne transportă la comandă pînă la camera 17/3/101.

Vehiculul silenţios opri brusc şi-n acelaşi timp se deschise uşa din faţa noastră. Am lăsat-o pe Andrea să intre înaintea mea. Însă am pătruns în încăpere imediat după ea. Primul lucru care îmi sări în ochi fu o gingaşă fată blondă care stătea după o placă oblică de programare. Ne zîmbi cuceritor.

— Doriţi?

Peretele din spatele ei era acoperit cu elemente metaloplastice de bun gust. Fără să-şi propună să ascundă ce se află după ele între elementele decorative se puteau vedea foarte clar părţile funcţionale: bobine electromagnetice, scale luminoase, serii de mici lămpi multicolore şi claviaturi.

[1] Marea linişte. (N.T.)

— Vrem să ne căsătorim, la oficiul stării civile, spusei eu. Andrea împinse cartelele noastre de identificare pe placa oblică. Operatoarea blondă a computerului de stare civilă dădu din cap aprobator cu toată amabilitatea şi puse cartelele într-o adîncitură, unde acestea dispărură.

Degetele ei alunecară într-o viteză ameţitoare pe tastatura plăcii de programare. Începu să se audă un bîzîit melodios. Mai multe lămpi mici şi multicolore pîlpîiră într-o succesiune rapidă.

Totul n-a durat mai mult de două secunde. Bîzîitul încetă. Lămpile de control luciră mat. Operatoarea computerului ne împinse înapoi cartelele de identificare pe placa oblică de programare.

Andrea şi cu mine eram soţ şi soţie!

02

Sigur că îmi iubesc soţia. Este atît de perfectă în tot ce face Aş putea spune că sînt atît de fericit, încît nu mai nutresc nici o dorinţă. O să ne iubim, pînă ne va despărţi moartea Şi nu arunc cu vorbele în vînt. Oricît de ridicol ar putea să sune asta în urechile unora.

— Mă iubeşti?

— Te iubesc.

Chiar şi vocea ei... nu ştiu, cum aş putea-o descrie. Este pur şi simplu vocea Andreei.

— Mă mai iubeşti cu adevărat?

— Sigur că da. Tu ştii că te voi iubi întotdeauna.

Se aşeză şi mai aproape de mine şi îşi dădu de pe faţă părul de culoarea mătăsii negre. Ochii ei luminoşi mă măsurară de sus pînă jos plini de aşteptare. Obrazul ei se trase mai aproape de al meu. Gura ei roşie se apropie de a mea. Ne sărutarăm. Mîinile fine ale Andreei se petrecură cu grijă pe după gîtul meu. Simţeam cum corpul ei se lipeşte de al meu. Din colţul ochilor văzui secera subţire a lunii care strălucea prin geamul panoramic al dormitorului nostru oval.

— Te iubesc, spuse Andrea, şi mă făcu să simt acest lucru.

Este atît de perfectă. În tot ce face. Aş putea spune că sînt atît de fericit, că nu mai nutresc nici o dorinţă.

Sigur că îmi iubesc soţia.

03

Faptul că Andrea este soţia mea îl datorez numai şi numai computerului APHRO. Dacă acesta nu exista, n-aş fi întîlnit-o niciodată.

Totul începu cu o ediţie de reclamă a firmei APHRO COLA. Era vorba de o broşură pestriţă, un fel de revistă cu benzi desenate, care conţinea poveşti distractive şi deocheate „3-D”, unde tot soiul de tipi şmecheri spuneau întotdeauna la sfîrşit: **APHRO COLA e cea mai grozavă!**

În partea mediană a tipăriturii era ataşată o folie strălucitoare de plastic de culoare roz, care putea fi însă detaşată cu uşurinţă, apoi putea fi despăturită, ajungînd în final să aibă dimensiunile unui afiş. Această folie avea scrisă în partea de sus un slogan cu litere pestriţe de tip pop:

Aphro Cola Service: IUBIRE PRIN COMPUTER

Mie nu-mi place tipul ăsta de reclamă, dar mi se trezise deja curiozitatea.

Restul foliei era acoperită cu întrebări, care atingeau o gamă foarte largă, de la cele intime pînă la cele de politică externă, într-o explicaţie tipărită cu caractere mici. Se spunea că computerul APHRO va putea valorifica un chestionar completat în întregime de mine în nici mai mult nici mai puţin de o microsecundă şi va concepe o imagine a personalităţii mele de o exactitate matematică. APHRO va memoriza de asemenea milioane de imagini ale unor personalităţi asemănătoare şi ar fi de aceea în situaţia de a căuta pentru oricine partenerul ideal.

Un titlu intermediar făcea următoarea promisiune: Nu pur şi simplu un partener, ci unicul partener!

Fără să mai stau pe gînduri, am luat în mînă un instrument de scris dintr-un material uşor şi am început să fac o serie de semne în pătrăţelele chestionarului. Acesta debuta cu următoarea întrebare „I: sexul”...

„Drept răspunsuri există variantele: masculin = 1; feminin = 2. Una dintre aceste cifre trebuie trecută în pătratul negru”.

Apoi venea rîndul culorilor preferate de la „albastru = OI” şi pînă la „gri = II”. O altă serie de întrebări se ocupa de statutul social şi de apartenenţa la o anumită clasă.

Erau şi alte lucruri care îl mai interesau în mod special pe computerul APHRO:

„Dormiţi cu geamul deschis? Mergeţi des la cinema? Unde aţi dori cel mai mult să trăiţi? Vă vine uşor să rîdeţi de propria persoană? Există păreri împărţite în ce priveşte afecţiunea? Cum stau lucrurile la dumneavoastră?”

Am completat totul cum am ştiut eu mai bine. Mi-am dat multă silinţă. Îndeosebi cînd a fost vorba de complexul de întrebări privind idealul meu despre o parteneră perfectă.

04

Toate celelalte lucruri le aranjă APHRO.

Îmi comunică unde şi cum puteam s-o întîlnesc pe Andrea. El propuse în acest scop o metodă deosebit de convenţională: un rendez-vous într-o cafenea Acolo puteam fi recunoscut după o garoafă roşie prinsă în butonieră.

Locul de întîlnire era cafeneaua Monopteros din München – Schawabing.

Bineînţeles că am sosit cîteva minute mai tîrziu. Era într-o dimineaţă însorită, iar pe o terasa spaţioasa din faţa cafenelei şedeau comod grupuri întregi de băutori de cafea Cei mai mulţi dintre ei purtau noua îmbrăcăminte din pseudometal, care lucea în nuanţe argintii şi aurii în soare.

Culorile pestriţe şi stridente mă orbiră şi îmi trebui ceva timp ca să pot desluşi din nou mai multe pete de culoare. M-am strecurat printre oameni care şedeau la mese şi mă uitam în toate părţile.

Şi atunci am văzut-o...

Mi-am dat imediat seama că ea este. A fost dragoste la prima vedere. I-am aruncat imediat şi a doua privire. Era exact aşa cum mi-o închipuisem întotdeauna.

Trupul ei era delicat şi zvelt, aproape că era fragilă. Apoi avea părul negru închis cu o cărare foarte la modă la mijloc, iar cozile ei lungi erau prinse la spate cu o fundă de culoarea curcubeului. Purta un costum făcut din două părţi de culoare roşie cu însemne negre.

Acum întoarse spre mine chipul ei atent, uşor înroşit. Ochii de un minunat căprui deschis mă priveau atent şi întrebător şi întîmpinară garoafa prinsă în butonieră cu un zîmbet prietenos.

Ţinuse liber locul de lîngă ea. Mă aşezai acolo, neputînd să-mi dezlipesc nici o clipă privirea de pe chipul ei. Am căzut unul în braţele celuilalt.

APHRO nu se înşelase.

Ne petrecurăm restul zilei în Citta 2000, la un vechi film de Corbucii (Il grande silenzio) şi pe la diverse jocuri distractive.

Ne iubeam – aşa cum voise APHRO.

05

Sigur că îmi iubesc soţia Este atît de perfectă în tot ce face. Aş putea spune că sînt atît de fericit, că nu mai nutresc nici o dorinţă. Dragostea trece prin stomac – spun unii oameni şi au dreptate. Andrea este bucătăreasa ideală. Găteşte la fel cum iubeşte. Căsătoria noastră durează de trei

ani şi este pe deplin fericită. Şi aceste cuvinte nu reprezintă o figură de stil, ci este purul adevăr. Ne iubim la fel ca în prima zi. Bineînţeles că o ajut în bucătărie Am renunţat cu bună ştiinţă la prea multe aparate automate în bucătăria noastră, pentru ca să avem un colţişor în casă, unde să facem cu adevărat ceva noi înşine.

Aici mai avem încă senzaţia că nu depindem tot timpul de automate. Faptul că şi deprinderile umane care au fost dobîndite sînt încă bune la ceva. Aşa se face că renunţăm la farfuriile cu preparate din congelator, care trebuie doar să fie puse pe placa cu raze ultraviolete pentru ca apoi se fie scoase cîteva secunde mai tîrziu, gata pentru a fi servite.

Ne pregătim toată mîncarea singuri: astăzi spre pildă avem friptură vînătorească, orez, un castron de salată... Gătim potrivit instrucţiunilor dintr-o veche „Carte de bucate prin conversaţie", care provine de la bunicii mei şi cuprinde doua volume. Sîntem în toiul pregătirilor, cînd, deodată... un ţipăt... Şi mă întorc în grabă.

Andrea!

Se clatină uşor pe picioare şi căzu la pămînt. Totul s-a petrecut din cauza neatenţiei mele. Un cuţit vibrator a pătruns în şoldul ei. Zace lipsită

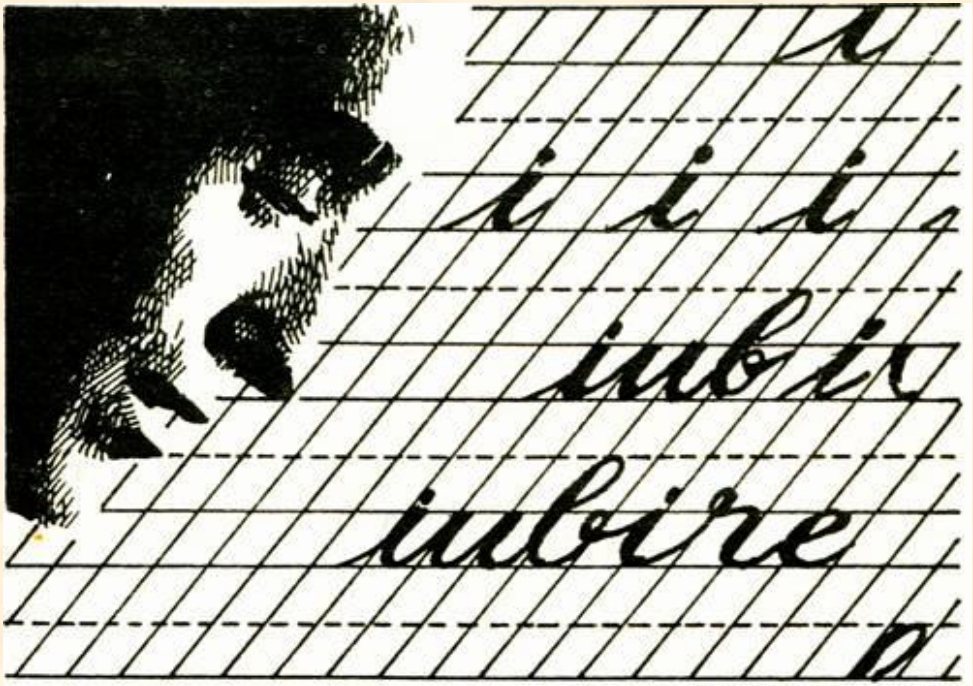

desen de ALEXANDRU ANDRIEŞ

de cunoştinţă. Mă aplec peste ea şi îi întorc cu grijă trupul pe cealaltă parte. Am dezactivat cuţitul vibrator şi lama se retrage din trupul ei.

Rana...

Numai foarte puţin sînge picură din ea. Ca şi cum rana s-ar închide din nou de la sine. Dezvelesc locul cu pricina şi cercetez rana mai în amănunţime şi acum îmi dau seama!

O bucată de folie sclipitoare de plastic... un vălmăşag de sîrme din metal... iar din mai multe perniţe subţiri din material plastic ţişneşte un lichid, care arată ca sîngele...

Andrea nu este o fiinţă din carne şi oase!

Şi acuma înţeleg: computerul APHRO a creat-o. Mi-a făurit partenera ideală, aşa cum am descris-o în chestionarul pentru Aphro Cola Service.

Andrea este o androidă – un robot cu înfăţişare de om.

— Te iubesc...

O şopteşte cu o voce stinsă, eu abia dacă o aud. Sînt ultimele ei cuvinte. Se mai ridica o dată cu greu şi apoi căzu lipsită de viaţă.

06

Andrea este moartă.

De fapt nu ar trebui să zic moartă: pur şi simplu nu îşi mai îndeplineşte funcţiunea Nu i-a mai revenit cunoştinţa, de cînd a avut accidentul cu cuţitul vibrator. Zace încă neschimbată pe podeaua de plastic din bucătărie De atunci n-am mai îndrăznit să o ating. Abia dacă mai îndrăznesc să intru în bucătărie.

Acuma ştiu că nu pot să mă consolez cu pierderea Andreei. Atît de mult m-am obişnuit cu ea... Am iubit-o ca pe o făptură din carne şi oase....

... şi o mai iubesc.

O voi iubi mereu.

Acum ştiu însă, de asemenea, cum pot să recîştig aceasta iubire. Speranţa aceasta îmi mai alină durerea. O să fac ce trebuie să fac pentru a deveni din nou fericit. Doar este atît de simplu. Voi completa un nou chestionar şi îl voi trimite computerului APHRO.

Voi comanda o nouă Andrea.

Traducere de
PETER SRAGHER